

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. Resurrectio sanctissimæ Virginis repræsentata à prodigio.
Phænicis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

Resurrectio Sanctissima Virginis representata à prodigio phœnicis.

ARTICULUS I.

Tertullianus de Resurrect. 13.

De phœnice vide la-
ctantium
Carminē de
phœnica.
Epiphanius in
ancorato.
Ambrosius
lib. 5. in
Hexam. c.
23. Zeno
serm. de
Resurrect.

Potentissimum omnino & prorsus singulare & omnibus miraculis naturæ, est illud, quod Auctores referunt de Phœnice. Tertulianus exponit illud velut perfectissimum exemplum ac manifestissimam probationem Resurrectionis finalis, ubi homines, postquam esse desierunt, iterum erunt. Hoc volueris, inquit hoc prodigium naturæ nascitur & vivit in Arabiâ: *De singularitate famosum, de posteritate monstruosum*: famosissima, ait, ob singularitatem, eò quòd non nisi semper fit unus in mundo; prodigiosissimum in suâ posteritate, eò quòd videatur producere, vel reprodúcere semetipsum; Ipse est proprius suus Pater, & proprius suus filius, suus prædecessor & suus successor, semper senior, semperque junior seipso; non agnoscit nec Patrem, nec Matrem, eò quòd careat diversitate sexûs; sed solus ipse uterque est sibi, prodigio tam stupendo, ut, nisi Sancti Patres expressè & sapius loquerentur de phœnice, vix credere quis posset, nisi quòd ea, quæ sparguntur de illo, commenta sint & figmenta.

Affirmant, hunc alicera, postquam quingentis vixerit annis in vigore suo, sentire sui ipsius defectum, & morti jam proximum præparare sibi ipsi pyram de lignis aromaticis, quæ transportet ex Arabiâ in Ægyptum in civitate Heliopoli, & velut arbitrum vitæ ac mortis suæ eligere sibi met diem ad placitum, & horâ, quâ ardentissimus astat sol, suam alacriter conscendere pyram, velut antiquorum suorum victorem annorum, certumque, se novas mox incepturum, suis concutere aulis ardentissimos radios solis sibi imminentes; cumque per hunc motum admodum vehementem excitasset flatum, ad succendendum ignem è cælo in hisce lignis, ab illo comburi, ipsomet laborante, ut in cineres redigat seipsum.

Sed videtur expirando serere in suis cineribus novum quendam phœnicem, dimanare hic faciens cum senectute suâ novæ germen vitæ, quam illicò resumet: Ipsius tumba, quâ recipitur moriens, vertitur ipsi in cunas, quibus recipitur vivens: post unicum sepulture in proprijs suis cineribus diem, formatur parvus vermiculus, qui

Prodigio
longæ vitæ
mortis &
resurrectionis in
Phœnice.

Incipit
Virgo
Phœnicis
genitrix.

qui novam ipsius incipit vitam; crescit paucas intra horas, augetur, acquirit vires, & paucos post dies resumit alas, evadit in volucrum, & quamprimum avolat rediturus in Arabiam, quæ propria ipsius Regio est ipsiusque elementum. Et hic denuo Phœnix est, non est illius umbra, nec imago; non est phœnicis Ectypon, sed est ipsemet in veritate, est esse ipsius proprium, non est aliquis alter, qui sit ipsius successor; est ipsemet, qui succedit sibi ipse: *Iterum ipse*, inquit Tertullianus, pro quingentis alijs annis. O miraculum naturæ! ô arcanum incomprehensibile, quod omnes Creaturas maximè defigit admiratione!

An formare ex hoc vis veram idæam mortis & resurrectionis Sanctissimæ Virginis? Cogita ipsam phœnicem esse in gratiâ, & modum tam stupendum, quem Natura observat cum suo phœnice, non esse, nisi rudem delineationem modè magis stupendi, quem gratia observavit, ad renovandam suam phœnicem: Applicavit hæc verba, quæ Tertullianus dicebat de altero: De singularitate famosum, de posteritate monstruosum: Hic Phœnix gratiæ est æquè felix, quàm Phœnix naturæ in sua singularitate: siquidem non fuit unquam nisi hæc unica Virgo Mater in mundo; magis prodigiosa, quàm Phœnix in posteritate sua: Nam Filius ipsius unicus est Pater

ipsius; Filius, quem patit de novo, est Deus æternus, qui nunquam habuit initium; ipsa producit posteritatem suam, sicut Phœnix producit suam absque differentia sexûs, & absque concursu ullius alterius, ipsa sola est Pater & Mater Filii sui: *De singularitate famosa, de posteritate monstruosa.*

Tandem moritur sicut Phœnix; id est, parat sibi transiendum sicut ipse à vitâ hæc ad aliam meliorem, per ignem & cineres cujusdam pyra: Nuncupat pyram ipsius cumulam hunc meritorum, quem ipsa sibi præparavit per totum decursum vitæ suæ, quam replevit tot bonis oederibus, quot exercuit virtutes, quot locupletavit se gratijs, quot comparavit & collegit sibi merita: Ecce pyram ipsius; & postquam hanc sustulit ad ultimum suum complementum supra verticem altissimorum montium:

Fundamenta ejus in montibus Sanctis, exardescere capit flammis Psal. 86.

cæli ex repercussione alatum; alæ ipsius sunt continuæ ejus in cælum aspirationes; alæ ipsius sunt ardentia possidendi Deum desideria; alæ ipsius sunt ipsius suspiria, ipsius gemitus, sancta ipsius vota videndi se iterum unitam cum Filio suo Unigenito: Et cum tam longo jam tempore languisset amore & desiderio præsentis dilecti sui: *Nuntiate dilecto meo, quia amore languo; tandem succenditur pyra, & Phœnix vol-*

Cant. 5. v. 8.

○○○○○ 2 lun.

Sanctissima
Virgo est
Phœnix
gratiæ.

luntariè tam specioso consumitur igne.

Moritur consumpta flammis di-
divini amoris, & certia die re-
nascitur.

Psal. 21.

Comburete sacrate Phœnix, consumere in ardoribus divini amoris, à quibus te amplius defendere non potes, tumulate in cineribus propriæ tuæ annihilationis, renascèris illicò ex teipso; tumulus tuus vertetur in cinas novæ Nativitatis tuæ: siquidem vix collocaberis illic, ut dicere possis, quod Filius tuus Unigenitus: *Ego sum vermis, & non homo*: Non amplius sum homo, edquòd amplius composita non sim ex animâ & Corpore humano; hæc separata sunt, solummodò sum parvus vermiculus, tumulatus in cinere meæ sepultura: Ita, sed parvus hic vermiculus habebit quanto cyus v. tam, & assumet ales ad volandum: & post tres dies, ut sequaris in omnibus exemplum adotandi tui Filij, egredieris è tumulo tuo, vivens novâ vitâ, quæ tota refulgeat gloriâ, & tota plena sit in immortalitate; & hoc erit iterum tu ipsa; non tuum Archetypon sed in veritate tu ipsa; non alius, nec alia, sed tu ipsa in Personâ:

Ita hoc est altera tu ipsa quæ postquam esse cessasti, nata es de novo ex tumulo tuo, ut sis iterum illa, quæ eras. O admirabilis Phœnix gratiæ! ô miraculum famosum in singularitate suâ, portentosum in suâ posteritate, incomparabile in suâ renovatione, in suâ morte, in suâ resurrectione, quàm incomprehensibile extras prodigium!

Duo nostri disceptatores, qui hæc omnia sat magnâ auscultarunt cum voluptate, nihilominus suam non obtinuerunt satisfactionem, edquòd per hoc instructi non fuerint in eo, quod nôsse desiderabant: Luitprandus, qui majori ducatur curiositate, cohibere se non potuit, quin diceret; duci ac viatori nostro hoc pulchrum quidem est, sed non est id, quod expectabam; Credebam, enarratum te nobis historiam mortis Sanctissimæ Virginis, tempus locum, modum, & quibus eum præparationibus, se disposuerit ad illam. Id faciam, respondet illi, modicam tantum habeto mecum patientiam, & omnia, quæ tibi debeo, exsolvam

ARGUMENTUM.

Dispositiones, quas Sanctissima Virgo attulit pro morte suâ, & quanam fuerit infirmitas ipsius lethalis.

ARTICULUS II.

DOctores infirmitatis sunt præcursores mortis, & Deus ex affectu misericor-

diæ suæ, assuevit ipsas immittere cunctis hominibus, ad admonendum illos, ut se expectarent, ac parati